

[Bernhard Baunsgaard]

kan meget store skader opstå, jfr. skaderne ved udsivningen fra Cheminovas depoter til Limfjorden og Vesterhavet.

Svar (2/5 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

I begrundelsen for spørgsmål nr. S 1008 hævdes, at det i mit svar på spørgsmål nr. S 948 skulle være anført, at jeg ikke anser det for særlig farligt at give tilladelse til deponering af svovl/tungmetal ved Isefjorden, da det kun drejer sig om 1 mill. tons svovl og tungmetal, samt at der i Isefjordens vand allerede er adskillige gange dette kvantum.

Dette er ikke korrekt. Det anføres i svaret, at et depot til 1 mill. tons afsvovlingsprodukter maksimalt vil indeholde 200.000 tons svovl. Da den relevante betragtning imidlertid må være, hvor meget svovl der vil strømme ud fra depotet sammenlignet med Isefjordens naturlige svovlindhold, blev det tilføjet, at der skønsmæssigt vil være 3 tons svovl årlig i det gennemsvivende vand fra depotet, hvilket stilles i forhold til, at fjorden har et naturligt svovlindhold på ca. 1 mill. tons. Det kunne hertil have været tilføjet, at selv om Isefjorden er et lukket farvand, er der dog et vist årligt vandskifte med det åbne hav. Det skal således nævnes, at der ved hvert tidevand udveksles $\frac{1}{5}$ af Isefjordens vand.

Det anføres også i begrundelsen, at jeg i svaret på spørgsmål nr. S 948 skulle have meddelt, at jeg agter at give tilladelse til den omtalte deponering. Heller ikke dette er korrekt gengivet.

Som nævnt i besvarelsen af spørgsmål nr. S 948 er planstyrelsen blevet bedt om at forestå arbejdet med udarbejdelse og forhandling af et landsplandirektiv, hvorefter hovedstadsrådet pålægges at udpege en egnet deponeringsplads.

Ved siden af den regionplanmæssige reservation af areal til deponeringsplads skal selve depotetableringen godkendes i overensstemmelse med bestemmelserne i miljøbeskyttelsesloven. Det er her igen hovedstadsrådet, der i første instans godkender etablering af depotet, herunder fastsætter, hvilke vilkår der skal gælde. I forbindelse med behandlingen af den såkaldte kap. 5-sag påser hoved-

stadsrådet naturligvis, at miljøbeskyttelseslovens krav og regler overholdes, herunder reglerne om beskyttelse af grundvandsinteresser i lovens kapitel 3 og reglerne om beskyttelse af overfladevand i kapitel 4. Hovedstadsrådets afgørelse kan ankes til miljøstyrelsen, ligesom miljøstyrelsens afgørelse i en eventuel ankesag kan ankes til miljøankenævnet.

Spm. nr. S 1015

Til **miljøministeren** (23/4 86) af:

Leif Hermann (SF):

»Agter ministeren over for kommunerne at indskærpe, at de er omfattet af straffebestemmelsen i lov om miljøbeskyttelse, § 83, stk. 4, og over for amtsrådene at indskærpe behovet for en mere markant håndhævelse?«

Begrundelse

Det fremgår af morgenradioavisen den 23. april 1986, at en betydelig del af rensningsanlæggene i Vejle amt ikke fungerer tilfredsstillende. Øjensynlig er synderne de kommuner, der også tidligere har været i søgelyset.

Denne situation forekommer overordentlig uheldig. I 1984 vedtog folketinget ændringer i miljøloven med henblik på en skærpelse af retshåndhævelsen. Lige for tiden arbejder folketinget videre med disse problemstillinger. Der kan ikke herske tvivl om, at kommuner som driftsherrer er undergivet straffebestemmelsen i lov om miljøbeskyttelse, § 83, stk. 4, jfr. således betænkning nr. 981/1983 om håndhævelse af bygge- og miljølovgivningen side 181 og vestre landsrets dom i Ugeskrift for Retsvæsen 1972 side 801.

Der er derfor næppe tvivl om retstilstanden, og en reaktion fra ministeren bør ske omgående, uanset at justitsministeriet for tiden overvejer spørgsmålet om offentlige myndigheders strafansvar.

Svar (2/5 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Miljøbeskyttelseslovens § 83, stk. 4, er enslydende med § 77 i kildeskatteloven, og ifølge vedlagte meddelelse*) af 18. februar 1986 fra rigsadvokaten vil der som følge af højesteretsdommen af 29. januar 1986 i sagen

*) Ikke optrykt her.